

Vihar Béla

A ház legendája

Apám visszanézett még az ajtóból,
Anyám halkan sirt,
én meg batyut cipeltem utánok,
aztán elhagytuk otthonunkat,
ahol mindeddig éltünk.

Most már mögöttünk maradt minden
s így mentünk hárman
három zsidó a gettó felé,
mely várt reánk,
mint halottra a temető,
vagy önmagunkat kísértük-e most,
látthatatlan koporsóban, –
vagy multunkat-é? – ki felel?

Egyikünk sem szólt,
csend volt – minek a beszéd?
s mikor már végleg elkanyarodtunk a háztól,
akkor láttam,
bizonyossággal láttam,
hogy fent az égen,
fent a felhők alatt
száll, száll utánunk,
mint repdeső nagy madár
az asztal, az ágy, a szekrény –
ime szárnya nőtt a butoroknak –,
így repült agg óránk is fejünk felett
és szállt riadtan kis kertünk,
s mögötte, mint galamb gazdája nyomán,

követte a küszöb,
szállt az elhagyott ajtó
és szállt, mint koszorus raj,
életünk emléke,
életünk tűnő emléke –
a fájdalom...

*

Fel, fel! Apám! Anyám!
Nézzétek ti is!
Lám, velünk jönnek!
Velünk...

Magyarországi Zsidók lapja
(1944. szeptember 21.)